

ת"פ 4411/12/14 - מדינת ישראל נגד מושיקו מיכאלי

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 4411-12-14 מדינת ישראל נ' מיכאלי
תיק חיצוני: 000240903/2014

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מושיקו מיכאלי

החלטה

1. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי עובדות כתב האישום ביום 1.6.14 על רקע ויכוח בשל חוב כספי שחייב המתלונן לנאשם, תקף הנאשם את המתלונן בירכו ובעכוז שמאל, באמצעות חפץ שטיבו אינו יודע למאשימה, וגרם למתלונן פצע באיברים הנ"ל. המתלונן פונה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

הסדר הטיעון

2. ביום 1.11.15 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ולא יורשע. עוד נטען כי המאשימה עמדה על כך שיורשע כבר ביום הצגת ההסדר וההגנה עתרה לכך שלא יורשע. הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן שיבחן את שאלת ההרשעה. הוסכם כי הצדדים ישובו לדבר לאחר קבלת התסקיר.

בהתאם להסדר, בית המשפט קבע כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר אשר סקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל מערכת ערכים תקינה בדרך כלל וכי העבירה בוצעה על רקע משבר כלכלי ופגיעה במערכת היחסים עם חברו הקרוב ולא בשל דפוסי התנהגות אלימים או עבריינים. הנאשם לקח אחריות על הפסול בהתנהגותו אך התקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן. שירות המבחן התרשם מרמת מסוכנות נמוכה וכי ההליך המשפטי היה בעל אפקט מרתיע.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית בדמות של"צ, שירות המבחן לא מצא צורך במעורבות טיפולית.

באשר לשאלת ההרשעה, הגם שלא הוצגו נימוקים קונקרטיים לפגיעה בתעסוקה, לאור העדר הרשעות קודמות ועל מנת שלא לצמצם את אפשרויות התעסוקה בעתיד, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב לסיים את ההליך ללא הרשעה בדיון.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה ציינה כי גם לאחר התיקון בכתב האישום עסקינן באלימות חמורה שבוצעה בתעוזה באמצעות חפץ תוך גרימת חבלות באזורים מוצנעים, הוגשו צילום של החבלות ותעודה רפואית. הנאשם מתקשה לבטא אמפתיה כלפי המתלונן וכלפי הפגיעה בו. לשיטתה, לא הוכח נזק קונקרטי ואין הצדקה

לסיים ההליכים ללא הרשעה, על כן עתרה למאסר מותנה, של"צ, פיצוי משמעותי למתלונן, קנס והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם טען שיש טעות בפרוטוקול בו הוצג ההסדר, לטענתו ההסכמה היתה שלא יורשע בשלב הצגת ההסדר, דבר שיצר ציפיה והסתמכות שלא יורשע גם בסוף ההליך, וכי יש ליתן משקל יוצא דופן לכך שהנאשם לא הורשע בשלב הצגת ההסדר. ב"כ הנאשם טען כי המתלונן חייב לנאשם מאות אלפי שקלים, נפגשו באקראי ללא תכנון מוקדם, והעבירה אירעה על רקע ויכוח. ב"כ הנאשם הפנה לעברו הנקי של הנאשם, לכך שעסקין בהתנהגות מקרית ולא בדפוס אלים, לכך ששירות המבחן לא מצא צורך בהתערבות טיפולית. לדבריו העדר אמפתיה כלפי המתלונן אינו שיקול שצריך להילקח בחשבון, בשים לב שהמתלונן "עקץ" את הנאשם. ב"כ הנאשם ביקש להימנע מהרשעה גם אם אין נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעה, לדבריו הנאשם חשש לפנות למעסיקו לצורך הצגת אישור בדבר הזק שעלול להיגרם שכן חשש שעצם הפניה תפגע בו. ב"כ הנאשם הציג פסיקה לתמיכת טיעונו.

6. הנאשם ביקש לומר דברים. לדבריו הודה בתקיפה שארעה כתוצאה מהחוב של המתלונן. לדבריו התפתחה קטטה ותו לא.

דין

מתחם העונש ההולם

7. **הערך המוגן** הנפגע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו.

8. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ברף הבינוני, בשים לב לכך שהתקיפה גרמה לחבלות של ממש בדמות פצעים בירך ובעכוז שאף הצריכו חבישה.

9. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לכך שהתקיפה בוצעה באמצעות חפץ שטיבו אינו ידוע. נתתי דעתי לכך שלא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, אלא שהיא בוצעה במהלך ויכוח, ועל רקע חוב כספי גדול של המתלונן אל הנאשם.

10. בחינת **מדיניות הענישה** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים...' שישקפו ערכים של תגמול והרתעה."

ראו גם רע"פ 1026/16 **שחר חלפון נ' מדינת ישראל** (בקשר עם עפ"ג (ת"א) 36931-06-15 **מדינת ישראל נ' חלפון**) רעפ 297/15 **דניאלברנסון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 1402/15 **אוריטליני מדינת ישראל**; רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 175/14 **אילןפחימהנ' מדינת ישראל**; רע"פ 6756/14 **יצחקבןחמוני מדינת ישראל**; רע"פ 8820/13 **אליהוקשתני מדינת ישראל**; רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל**; ע"פ(נצרת) 47731-04-14 **שתיי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת ישראל** ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (ים) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**.

11. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר מותנה ועד ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

הימנעות מהרשעה

12. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

13. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

14. יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם בדין.

נסיבות ביצוע העבירה אין קלות, הנאשם כאמור, תקף את המתלונן בירכו ובעכוזו באמצעות חפץ שטיבו אינו ידוע למאשימה, תקיפה שגרמה לחבלות של ממש בדמות פצע בירך ופצע בעכוז.

הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע כי הרשעה תפגע בשיקומו. הנאשם לא הציג לשירות המבחן ואף לא לבית המשפט נזק קונקרטי שיכול להגרם לו כתוצאה מהרשעה. הטענה כי במידה ויורשע יש חשש כי תצטמצם אפשרות התעסוקה בעתיד, אין בה די כדי להימנע מהרשעתו. חשש שאולי בעתיד תיפגע יכולת התעסוקה, אינה פגיעה שעוצמתה בלתי נסבלת עד כדי הצדקה להימנע מהרשעה, בפרט שאין עסקינן בקטין או בבגיר צעיר שעתידי המקצועי עדיין לא ברור. הנאשם הינו בן 44.

15. אמנם שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב סיום ההליך ללא הרשעה, עם זאת, על אף ההערכה הרבה לעבודתם של הגורמים המקצועיים, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו

ברע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל** קבע בית המשפט העליון כי:

"הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות מבחן אינו מופקד עליהם...."

(ראו גם ע"פ 1170/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8344/15 **מחאמיד נ' מדינת ישראל**; רע"פ 2208/16 **גוהר נ' מדינת ישראל**.)

16. באשר לטענת ההסתמכות שטען ב"כ הנאשם. אין בידי אינדיקציה לכך שנפלה טעות בפרוטוקול מיום 1.11.15. לא הוגשה בקשה לתיקון פרוטוקול. עמדת המאשימה הוצהרה לפרוטוקול לפיה עותרת להרשעה, והנאשם אף הופנה לשירות מבחן על מנת שתבחן שאלה זו, לפיכך לא מצאתי כל בסיס להסתמכות הנאשם כפי שטען שההליך יסתיים ללא הרשעה.

17. לאור כל האמור אני קובעת כי יש להרשיע את הנאשם.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ז, 15/03/2017 במעמד הנוכחים.

נועה חקלאי, שופטת

הכרעת דין

לאור הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ז, 15/03/2017 במעמד הנוכחים.

נועה חקלאי, שופטת

גזר דין

בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לא מצאתי הצדקה לחרוג לקולא או לחומרא ממתחם העונש ההולם.

- זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר לקחת אחריות על מעשיו בהזדמנות ראשונה, הגם שלא ביטא אמפתיה למתלונן על הפגיעה שפגע בו.
- זקפתי לזכותו, את היותו נעדר הרשעות קודמות.
- לקחתי בחשבון את השפעת העונש על הנאשם. את טענתו כי יכול והרשעה תפגע באפשרויות תעסוקה עתידיות.
- לקחתי בחשבון את הערכת שירות המבחן כי המסוכנות להישנות ביצוע עבירות על ידי הנאשם הינה נמוכה, ואת המלצתו העונשית של שירות המבחן.
- לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את המצב הכלכלי הקשה אליו נקלע, בין היתר בשל חובות המתלונן כלפיו.

לאחר שלקחתי בחשבון כל אלה, מצאתי הצדקה לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

לפיכך, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

עמוד 4

א. הנני גוזרת על הנאשם מאסר בן 3 חודשים לבל יעבור הנאשם תוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות לרבות איומים.

ב. הנני מטילה על הנאשם צו לביצוע 140 שעות שירות לתועלת הציבור וזאת במשך שנה.

השל"צ יבוצע במסגרת יחידת המתנדבים העירונית בהרצליה בסיוע של חלוקת מזון לנזקקים בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שרות המבחן.

אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שרות המבחן יעשה כן וידווח לבית המשפט.

הנאשם מוזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו ולהטיל עליו עונש נוסף, בגין העבירות בהן הורשע, במקום צו השל"צ.

ג. הנאשם ישלם פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלונן.

הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים רצופים ושווים. תשלום ראשון לא יאוחר מיום 1.6.17.

המאשימה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות על מנת להעביר אליו את הפיצוי.

ד. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים רצופים ושווים. תשלום ראשון לא יאוחר מיום 1.6.17.

כל תשלום יזקף ראשית לכל על חשבון הפיצוי.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך 15 יום.

המוצגים יושמדו בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ז, 15/03/2017 במעמד הנוכחים.

